

DECIZIA nr. 1.471/2017
privind soluționarea contestației formulate de
S.C. .X. S.R.L.,
înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. .x./08.06.2017

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov prin Serviciul soluționare contestații 2 a fost sesizată de Serviciul de inspecție fiscală persoane juridice 1 din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr. 2069/31.05.2017, înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. .x./08.06.2017, cu privire la contestația formulată de S.C. .X. S.R.L., RO..., cu sediul în X, sat X, nr. x, cod poștal x, jud .X..

Obiectul contestației, transmisă prin poștă în data 18.05.2017 și înregistrată la Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. sub nr. .x./22.05.2017 îl constituie Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-HR .x./28.03.2017, emisă pe baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-HR-.X./28.03.2017, comunicată prin remitere sub semnătură de primire în data de 07.04.2017, prin care s-au stabilit următoarele obligații fiscale în sumă totală de .x1.lei:

- impozit pe profit .x2.lei,
- TVA .x3.lei,

Constatând că în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268 alin. (1), art. 269, art. 270 alin. (1) și art. 272 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov este legal investită să soluționeze contestația formulată de societatea .X. S.R.L.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezultă următoarele:

I. Prin contestația formulată societatea solicită anularea deciziei de impunere nr. F-HR .x./28.03.2017 ca nelegală și neîntemeiată, susținând următoarele:

- organul fiscal a stabilit obligații fiscale fără să țină cont de termenul de prescripție, perioada verificată fiind 01.01.2011 – 31.12.2015;

- la stabilirea obligațiilor fiscale nu s-a ținut cont de acte de punere în valoare (denumit în continuare APV) emise la data când s-a făcut punerea în valoare a arborilor. Doar când se doboară arborii și se cubează, atunci se determină exact mărimea acestora, iar normele silvice prevăd un procent de eroare 5% la stabilirea cantității de material lemnos în APV. În cadrul unei exploatare forestiere, rezultă și material lemnos putred, degradat, roșu, care nu se transportă ci se adună în grămezi, împreună cu crengile și vârfurile.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-HR .x./28.03.2017, Activitatea de inspecție fiscală din cadrul D.G.R.F.P. Brașov - A.J.F.P. .X. a stabilit, în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-HR .X./28.03.2017, pentru perioada 01.01.2011 - 31.12.2015 TVA și impozit pe profit în sumă totală de .x1.lei.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele invocate de societatea contestatară, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

3.1. Cu privire la aspectele procedurale invocate și anume prescripția dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale pentru anul 2011:

Cauza supusă soluționării este dacă la 15.03.2017, data începerii inspecției fiscale era prescris dreptul organelor fiscale de a stabili obligații de plată respectiv impozit pe profit pentru perioada 01.01.2011-31.12.2011, respectiv TVA pentru luna decembrie 2011.

În fapt, prin raportul de inspecție fiscală se menționează faptul că organele de inspecție fiscală au stabilit obligații fiscale în sumă totală de **.x4. lei, aferente anului 2011**, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar în sumă de **.x5. lei** și TVA stabilită suplimentar în sumă de **.x6. lei**.

Prin contestația formulată, societatea susține că organul fiscal a stabilit obligații fiscale fără să țină cont de termenul de prescripție.

În drept, potrivit art. 347 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă”.

Potrivit prevederilor art. 91 alin. (1) și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 91 - (1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.”

*Art. 92 - (1) Termenele prevăzute la art. 91 se întrerup și se suspendă în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune **potrivit dreptului comun**. [...]*

iar potrivit art. 23 din același act normativ:

„Art. 23 - (1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin. (1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată.”

Din coroborarea dispozițiilor legale suscitade, reiese că termenul de prescripție al dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, termen care începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală.

Cu privire la data de la care începe să curgă termenul de prescripție în cazul diferențelor de impozit pe profit, se constată că aceasta este în strânsă legătură cu momentul în care s-a născut creanța fiscală, respectiv cu momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

Referitor la impozitul pe profit, art. 35 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, în vigoare începând cu data de 01.01.2011 precizează:

„Art. 35 - Depunerea declarațiilor de impozit pe profit

(1) Contribuabilii au obligația să depună o declarație anuală de impozit pe profit până la data de 25 aprilie inclusiv a anului următor, cu excepția contribuabililor prevăzuți la art. 34 alin. (4), (5), (11), care depun declarația anuală de impozit pe profit până la termenele prevăzute în cadrul acestor alineate.

În același sens sunt și prevederile Anexei nr. 2 privind Instrucțiunile de completare a formularului 100 "Declarație privind obligațiile de plată la bugetul de stat", cod 14.13.01.99/bs, aprobate prin OPANAF nr. 70 din 24 ianuarie 2012 pentru modificarea și completarea OPANAF nr. 101/2008 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor, taxelor și contribuțiilor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă, referitor la declarația privind impozitul pe profit aferent anului 2011:

„I. Depunerea declarației

Declarația privind obligațiile de plată la bugetul de stat se completează și se depune de către contribuabilii cărora le revin, potrivit legislației în vigoare, obligațiile declarative și de plată pentru impozitele, taxele și contribuțiile cuprinse în Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat, prevăzut în anexa nr. 15 la ordin.

1. Termenul de depunere a declarației:

- până la data de 25 inclusiv a lunii următoare perioadei de raportare, potrivit pct. 1.1 și 1.2;

- la alte termene, astfel cum este prevăzut pentru obligațiile de plată menționate la pct. 1.3. [...]

1.2. Trimestrial, pentru obligațiile de plată reprezentând:

a) plăți anticipate, în contul impozitului pe profit anual, datorate de societăți comerciale bancare, persoane juridice române, și de sucursalele din România ale băncilor, persoane juridice străine;

b) impozit pe profit datorat de persoane juridice române, altele decât cele prevăzute la lit. a), precum și de către persoanele juridice cu sediul social în România, înființate potrivit legislației europene*);

c) impozit pe profit din asociere datorat de persoane fizice, rezidente și nerezidente*);

d) impozit pe profit datorat de persoane juridice străine, altele decât cele prevăzute la lit. a): impozit pe profit datorat de persoane juridice străine care desfășoară activitate prin intermediul unui sediu permanent în România, impozit pe profit din asocieri, impozit pe profit datorat de persoane juridice străine care vând/cesionează proprietăți imobiliare situate în România sau titluri de participare deținute la o persoană juridică română, conform art. 13 lit b) - d) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare*);

e) impozit pe veniturile microîntreprinderilor;

f) impozit pe veniturile persoanelor fizice, rezidente și nerezidente, dintr-o asociere cu o persoană juridică microîntreprindere, care nu generează o persoană juridică;

g) redevențe miniere și petroliere;

h) facilitățile fiscale prevăzute la art. 38 alin. (1) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare. [...]"

Având în vedere dispozițiile art. 35 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, din care rezultă că termenul de depunere a declarației anuale privind impozitul pe profit realizat la organul fiscal pentru anul 2011 este 25 aprilie 2012, coroborate cu prevederile art. 23 și art. 91 din Codul de procedură fiscală, republicat, rezultă că data la care se stabilește baza de impunere pentru impozitul pe profit

anual datorat pentru anul 2011, este 25 aprilie 2012, iar termenul de prescripție curge de la data de 01.01.2013.

În ceea ce privește **taxa pe valoarea adăugată** aferentă lunii decembrie 2011, din documentele aflate la dosarul cauzei se reține că începând cu data 01.01.2011 până la data 31.12.2014 societatea a devenit plătitor de TVA lunar iar conform prevederilor art. 156¹ alin. (1) și art. 156² alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„Art. 156¹ Perioada fiscală

(1) Perioada fiscală este luna calendaristică.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), perioada fiscală este trimestrul calendaristic pentru persoana impozabilă care în cursul anului calendaristic precedent a realizat o cifră de afaceri din operațiuni taxabile și/sau scutite cu drept de deducere și/sau neimpozabile în România conform art. 132 și 133, dar care dau drept de deducere conform art. 145 alin. (2) lit. b), care nu a depășit plafonul de 100.000 euro al cărui echivalent în lei se calculează conform normelor, cu excepția situației în care persoana impozabilă a efectuat în cursul anului calendaristic precedent una sau mai multe achiziții intracomunitare de bunuri. [...]

Art. 156² Decontul de taxă

(1) Persoanele înregistrate conform art. 153 trebuie să depună la organele fiscale competente, pentru fiecare perioadă fiscală, un decont de taxă, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se încheie perioada fiscală respectivă.

Astfel, pentru TVA aferentă lunii decembrie 2011, obligația declarativă intervine la data de 25.01.2012, iar prescripția dreptului la acțiune a organului de inspecție fiscală începe să curgă de la 01.01.2013, motiv pentru care dreptul organelor fiscale de a stabili TVA pentru luna XII 2011 se prescrie la 31.12.2017.

Având în vedere cele de mai sus, nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a cauzei argumentul contestatarii privind prescripția dreptului organelor fiscale de a stabili obligații fiscale, fapt pentru care în temeiul prevederilor art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 11.1 lit. a) din **Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aprobată prin O.P.A.N.A.F. nr. 3.741/2015**, se va respinge contestația ca neîntemeiată privind excepția prescripției dreptului organelor fiscale de a stabili obligații de plată pentru anul 2011.

3.2. Referitor la impozitul pe profit în sumă de .x2.lei și la TVA în sumă de .x3.lei

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov prin Serviciul soluționare contestații 2 se poate investi cu analiza pe fond a contestației în ceea ce privește obligațiile fiscale stabilite prin decizia de impunere contestată, în condițiile în care prin adresa nr. .x./P/2013 din ...2017, înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. .x./31.07.2017, Parchetul de pe lângă Tribunalul .X. a comunicat că prin ordonanța din ... 2017 s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul .AB., ce face obiectul dosarului penal nr. .x./P/2013, nefinalizată.

În fapt, în perioada 2011 - 2015, societatea a exploatat lemn rotund conform actelor de punere în valoare, material lemnos din care o parte a fost transportat în depozitul societății, iar o altă parte a fost vândut către alte societăți.

În urma verificării cantitățile de material lemnos net evidențiat în actele de punere în valoare și materialul lemnos exploatat și transportat din parchete pe baza avizelor de însoțire, au rezultat diferențe de masă lemnoasă în volum de .x. mc pe care societatea nu l-a înregistrat în contabilitate, respectiv în gestiunea societății.

Organele de inspecție fiscală au considerat că această diferență de masă lemnoasă a fost comercializată, astfel societatea nu a înregistrat veniturile, diminuând impozitul pe profit și necolectând TVA aferentă.

Prin urmare, s-a stabilit prețul mediu de vânzare/mc pentru fiecare an, rezultând contravaloarea materialului lemnos comercializat fără documente legale, respectiv baza de impozitare pentru calcularea diferenței.

Din dosarul contestației s-a rezultat că, prin ordonanța din data de ...2014, s-a dispus începerea urmăririi penale pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută și pedepsită de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, constând în aceea că, .AB., CNP ..., în calitate de administrator al S.C. .X. S.R.L. X, jud. .X., în perioada anilor 2010 – 2013, a achiziționat diferite cantități de material lemnos fără documente legale de proveniență, operațiuni pe care le-a introdus în evidența contabilă a societății, iar în urma unor documente de proveniență false materialul lemnos a fost introdus în circuitul comercial, creându-se o falsă aparență de legalitate a provenienței acestuia.

Cu adresa nr. .x./17.07.2017, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice prin Serviciul soluționare contestații 2 a solicitat organelor de cercetare penală sa comunice stadiul dosarului penal constituit în cauză.

Prin adresa din 25.07.2017, Parchetul de pe lângă Tribunalul .X. a comunicat că în dosarul nr. .x./P/2013 prin ordonanța din ... 2017, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul .AB. și în prezent dosarul se află la Inspectoratul Județean de Poliție .X. – Serviciul de Investigare a Criminalității Economice, pentru efectuarea cercetărilor dispuse de procuror.

În drept, conform art. 277 „Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă” alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„Art. 277. - (1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.”

Potrivit prevederilor legale antecitate, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei, atunci când, în speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Se reține astfel că între stabilirea obligațiilor bugetare, reprezentând impozitul pe profit și TVA aferentă diferenței de masă lemnoasă neînregistrat în contabilitate, respectiv în gestiunea societății, stabilite prin decizia de impunere nr. F-HR .x./28.03.2017 și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite de administratorul societății aflat în cercetare penală, există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei.

De asemenea, din cuprinsul raportului de constatare nr. .x./2016 emisă în data de ... 2016 de către inspectorii antifraudă din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Târgu Mureș au constatat că în perioada 2011 – 2013 societatea a exploatat și transportat material lemnos pe care nu l-a înregistrat în contabilitate în volum de .x. mc, a cărui valoare se ridică la suma de .x7. lei. În situația în care materialul lemnos respectiv a fost comercializat, prin neînregistrarea veniturilor obținute, și implicit prin nefiscalizarea acestora, s-a creat un prejudiciu bugetului de stat, în cuantum de .x8. lei, din care .x9. lei impozit pe profit și .x10. lei taxă pe valoare de adăugată, încălcând astfel art. 6 și art. 11 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată.

Având în vedere că obiectul de activitate al societății constă în activitatea de intermediere în comerțul cu material lemnos și materiale de construcții și că în speță este vorba de neînregistrarea în contabilitatea societății unei cantități de material lemnos, ce face obiectul cercetării penale efectuate de Parchetul Tribunalului .X., Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov prin Serviciul soluționare contestații 2 nu se poate pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale, prioritatea de soluționare în speță o au organele de cercetare penală.

Se reține că orice artificiu care are drept scop esențial doar obținerea unui avantaj fiscal, operațiunea neavând conținut economic, va fi ignorat și situația anterioară artificiei respectiv va fi restabilită (CEJ – Cauza 255/2002 Halifax & alții).

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Se reține că prin Decizia nr. 72/1996 Curtea Constituțională a României a reținut că nu trebuie ignorate nici prevederile art. 22 alin. (1) din Codul de procedură penală [devenit art. 28 alin. (1) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură civilă] potrivit cărora „hotărârea definitivă a instanței penale *are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile, cu privire la existența faptelor, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia*”.

Referitor la procedura administrativă, în Decizia nr. 95/2011 Curtea Constituțională reiterează că „*În ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrăurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrative fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]*”.

În ceea ce privește jurisprudența europeană, care este parte a ordinii de drept interne a fiecărui stat membru al Uniunii Europene, Curtea Europeană de Justiție a statuat în mod repetat că pentru a putea stabili existența dreptului de deducere în temeiul unor livrări de bunuri sau servicii este necesar să se verifice dacă acestea au fost efectiv realizate și dacă bunurile sau serviciile în cauză au fost utilizate în scopul operațiunilor taxabile. În consecință, se reține că autoritățile și instanțele naționale sunt în măsură să refuze acordarea dreptului de deducere dacă se stabilește, în raport cu elemente obiective, că acest drept este invocat fraudulos sau abuziv (a se vedea Hotărârea Fini H. C-32/03; Kittel și Recolta Recycling SPRL C-439/04 și C-440/04; Mahagében Kft. și Péter Dávid C-80/11 și C-142/11 și Bonik EOOD C-285/11).

Aspectele rezultate din cercetarea penală pot avea o înrâurire hotărâtoare și asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă, între ele existând o **strânsă interdependentă**, având în vedere că în speță se ridică problema diminuării impozitelor datorate bugetului general consolidat **prin fapte de evaziune fiscală**, prin neînregistrarea unor operațiuni în perioada 2011 – 2013 ce constă în exploatarea și transportarea de material lemnos de către societatea .X. SRL, fără documente legale de proveniență și fără ca aceste operațiuni să fie înregistrate în contabilitatea societății, fapte pentru care a fost sesizat Parchetul de pe lângă Tribunalul .X.. În cursul cercetării penale, constatările organelor de inspecție fiscală vor fi analizate și evaluate de organele de urmărire penală competente, inclusiv prin dispunerea efectuării unor expertize de specialitate, de natură să releve dacă materialul lemnos exploatat de societate și transportat de la locul de exploatare în gestiunea societății, neînregistrat în evidența contabilă, a fost comercializat sau nu.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. F-HR .X./28.03.2017, în baza căruia s-a emis Decizia de impunere F-HR .x./28.03.2017, contestată, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependentă de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Această interdependentă constă în faptul că, în urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală, respectiv organele de antifraudă fiscală au stabilit că, **în speță se pune problema neînregistrării veniturilor obținute din valorificarea masei lemnoase în evidențele contabile pentru care societatea avea obligația de a declara aceste venituri, să colecteze și să declare TVA aferentă.**

Luând în considerare situația de fapt și prevederile legale menționate mai sus, se reține că până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, D.G.R.F.P. Brașov prin Serviciul soluționare contestații 2 nu se poate investi cu soluționarea cauzei, motiv pentru care **se va suspenda soluționarea contestației pe cale administrativă împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-HR .x./28.03.2017 pentru suma totală de .x1.lei**, reprezentând impozitul pe profit în sumă de .x2.lei și TVA în sumă de .x3.lei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 277 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care precizează:

„(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu.”

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art. 35 alin. (1), art. 156¹ și art. 156² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, art. 23 alin. (1) și (2), art. 91 alin. (1) și (2) și art. 92 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, art. 277 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 347 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, coroborate cu prevederile pct. 11.1 lit. a) din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală aprobate prin O.P.A.N.A.F. nr. 3.741/2015, se

DECIDE

1) Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C. .X. S.R.L., împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice F-HR

.x./28.03.2017 emisă de către A.J.F.P. .X. cu privire la invocarea prescripției dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale.

2) Suspendarea soluționării contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice F-HR .x./28.03.2017 emisă de către A.J.F.P. .X. pentru obligațiile suplimentare de plată la bugetul de stat în sumă totală de **.x1.lei**, reprezentând impozit pe profit în sumă de .x2.lei și TVA suplimentar de plată în sumă de .x3.lei.

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care contestatoarea sau organul fiscal va sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative precizate în motivarea prezentei decizii.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul .X.